

La simplicité en Christ

Par Michael Czesla
des soixante-dix

Simplitate în Hristos

Vârstnicul Michael Czesla
din Cei Șaptezeci

Conférence générale d'octobre 2025

Mettre en pratique la doctrine du Christ de manière simplifiée et ciblée nous aidera à trouver de la joie dans notre vie.

Punerea în practică a doctrinei lui Hristos într-un mod simplificat și concentrat ne va ajuta să găsim bucurie în viața noastră de zi cu zi.

1. Introduction

Il y a trente-trois ans, j'ai été appelé à servir comme missionnaire dans la mission d'Ogden, en Utah. Naturellement, étant originaire d'Europe, certaines traditions d'Utah, telles que la « gelée verte aux carottes » ou les « pommes de terre funéraires » me paraissaient un peu étranges !

En revanche, j'ai été profondément impressionné par l'exemple de nombreux saints dévoués menant une vie de disciple, par le nombre vertigineux de personnes assistant aux réunions de l'Église et par l'ampleur des programmes de l'Église pleinement opérationnels. À la fin de ma mission, je voulais m'assurer que ma future famille ait accès à cette joie que j'avais ressentie, et à la force et à la maturité spirituelle que j'avais observées. J'étais déterminé à revenir au plus vite mener ma vie à « l'ombre des collines éternelles ».

Cependant, le Seigneur avait d'autres desseins pour moi. Le premier dimanche après mon retour de mission, mon évêque avisé m'a appelé à servir en tant que président des jeunes gens de notre paroisse. En servant ce merveilleux groupe de jeunes gens, j'ai vite compris que la joie que l'on ressent lorsqu'on est disciple du Christ a très peu à voir avec l'affluence aux réunions de l'Église ou l'envergure des programmes.

Ainsi, lorsque j'ai épousé ma merveilleuse femme, Margret, nous avons joyeusement décidé de rester en Europe et d'élever notre famille

1. Introducere

În urmă cu treizeci și trei de ani, am primit chemarea de a sluji în calitate de misionar în misiunea Ogden, Utah. Desigur, deoarece veneam din Europa, unele tradiții locale din Utah, precum „gelatină verde cu morcovi” și „cartofi serviți la ceremonii funerare” au fost puțin neobișnuite!

Cu toate acestea, am fost profund impresionat de devotamentul și ucenicia multora dintre sfinți, de numărul mare de oameni care participau la adunările Bisericii și de amploarea programelor Bisericii care funcționau pe deplin. Când misiunea mea s-a încheiat, am vrut să mă asigur că bucuria pe care o simțeam și tăria spirituală și maturitatea pe care le observasem vor fi disponibile și pentru viitoarea mea familie. Eram hotărât să mă întorc repede să-mi trăiesc viața la „umbra dealurilor nepieritoare”.

Cu toate acestea, Domnul avea alte planuri. În prima mea duminică acasă, episcopul meu înțelept m-a chemat să slujesc în calitate de președinte al Tinerilor Băieți în episcopia noastră. Slujind acestui grup minunat de tineri băieți, am învățat repede că bucuria de a fi ucenic al lui Hristos are foarte puțin de-a face cu numărul de participanți la adunările Bisericii sau cu amploarea programelor.

Așadar, când m-am căsătorit cu frumoasa mea soție, Margret, am hotărât cu bucurie să rămânem în Europa și să ne întemeiem familia în

dans notre pays d'origine, l'Allemagne. Ensemble, nous avons été témoins de la véracité des paroles enseignées par le président Nelson il y a plusieurs années : « La joie que nous ressentons dépend peu de notre situation, mais entièrement de l'orientation de notre vie. » Lorsque notre vie est centrée sur le Christ et sur le message de son Évangile, nous pouvons recevoir la plénitude des bénédictions du disciple, qu'importe l'endroit où nous vivons.

2. La simplicité à l'égard de Christ

Cependant, dans un monde de plus en plus profane, complexe et déroutant, plein d'exigences et de messages différents, et souvent contradictoires, comment pouvons-nous éviter l'aveuglement spirituel et l'endurcissement de notre cœur, tout en restant concentrés sur les « choses claires et précieuses » de l'Évangile de Jésus-Christ? Pendant une période de confusion, l'apôtre Paul a donné un conseil précieux aux saints de Corinthe en leur rappelant de se concentrer sur « la simplicité à l'égard de Christ ».

La doctrine du Christ et la loi de l'Évangile sont si simples que même les petits enfants peuvent les comprendre. Nous pouvons accéder au pouvoir rédempteur de Jésus-Christ et recevoir toutes les bénédictions spirituelles que notre Père céleste a préparées pour nous, en exerçant la foi en Jésus-Christ, en nous repentant, en étant baptisés, en étant sanctifiés par le don du Saint-Esprit et en persévérant jusqu'à la fin. Russell M. Nelson a magnifiquement décrit ce voyage comme étant « le chemin des alliances » et le processus pour devenir « un disciple dévoué de Jésus-Christ ».

Si ce message est si simple, pourquoi semble-t-il souvent si difficile de vivre la loi du Christ et de suivre son exemple ? Il se peut que nous interprétions à tort la simplicité comme quelque chose de facile à atteindre sans effort ni diligence. Suivre le Christ demande des efforts constants et un changement continu. Nous devons nous « dépouille[r] de l'homme naturel [et devenir semblables] à un enfant ». Pour cela, nous devons nous « [confier] en l'Éternel » et nous libérer de la complexité, comme le ferait un petit enfant. Mettre en pratique la doctrine du Christ de manière simplifiée et ciblée nous aidera à trouver de la joie dans notre vie quotidienne, à être guidés dans nos appels, à répondre à certaines des questions les plus complexes de la vie et à

țara noastră natală, Germania. Împreună am fost martori la ceea ce președintele Russell M. Nelson ne-a învățat cu mulți ani în urmă: „Bucuria pe care o simțim [are puțin de-a face cu circumstanțele vieții noastre], ea are de-a face în totalitate cu obiectivul principal al vieții noastre”. Dacă obiectivul vieții noastre este concentrat asupra lui Hristos și asupra mesajului Evangheliei Sale, putem avea parte de toate binecuvântările uceniciei, oriunde am trăi.

2. Simplitatea care este în Hristos

Totuși, într-o lume care este din ce în ce mai secularizată, complexă și confuză, cu mesaje și cerințe diferite și, deseori, contradictorii, cum putem evita ca ochii noștri să fie orbiți și inimile noastre împietrite și să rămânem concentrați asupra „[lucrurilor] clare și prețioase” ale Evangheliei lui Isus Hristos? Într-o perioadă de confuzie, apostolul Pavel le-a dat sfaturi importante sfinților din Corint, amintindu-le să se concentreze asupra „[simplității care este în] Hristos”.

Doctrina lui Hristos și legea Evangheliei sunt atât de simple, încât chiar și copiii mici le pot înțelege. Putem avea acces la puterea mântuitoare a lui Isus Hristos și putem primi toate binecuvântările spirituale pe care Tatăl nostru Ceresc le-a pregătit pentru noi, atunci când ne exercităm credința în Isus Hristos, ne pocăim, suntem botezați, suntem sfințiți prin darul Duhului Sfânt și îndurăm până la sfârșit. Președintele Nelson a descris această călătorie într-un mod atât de frumos, numind-o „cărarea legămintelor” și procesul de a deveni „ucenici devotați ai lui Isus Hristos”.

Dacă acest mesaj este atât de simplu, de ce pare adesea atât de greu să trăim potrivit legii lui Hristos și să urmăm exemplul Său? S-ar putea să interpretăm greșit simplitatea ca fiind ceva ușor de obținut, fără efort sau sârguință. A-L urma pe Hristos necesită efort constant și schimbare continuă. Noi trebuie să „[înlăturăm] omul firesc și [să devenim] ca un copil [mic]”. Aceasta include să ne „[încredem] în Domnul” și să renunțăm la lucruri complicate, așa cum fac copiii mici. Punerea în practică a doctrinei lui Hristos într-un mod simplificat și concentrat ne va ajuta să găsim bucurie în viața noastră de zi cu zi, ne va oferi îndrumare în chemările noastre, ne va oferi răspuns la unele dintre cele mai complexe întrebări ale vieții și ne va oferi tăria de a înfrunta cele mai

trouver la force de faire face à nos plus grands défis.

Mais comment pouvons-nous intégrer concrètement cette simplicité dans notre vie de disciples du Christ, tout au long de notre existence ? Le président Nelson nous a rappelé de nous concentrer sur « la vérité pure, la doctrine pure et la révélation pure » tandis que nous nous efforçons de suivre le Sauveur. Le fait de se demander régulièrement : « Qu'est-ce que le Seigneur Jésus-Christ voudrait que je fasse ? » ouvre la voie à des directives profondes. En suivant son exemple, nous trouvons un chemin sûr à travers l'incertitude, et une main aimante et directrice à tenir jour après jour. Il est le Prince de la paix et le Bon Berger. Il est notre Consolateur et notre Libérateur. Il est notre Rocher et notre Refuge. C'est un ami : le vôtre et le mien ! Il nous invite tous à aimer Dieu, à respecter ses commandements et à aimer notre prochain.

Lorsque nous choisissons de suivre son exemple, d'aller de l'avant avec foi en lui, d'accepter pleinement le pouvoir de son Expiation et de nous souvenir de nos alliances, l'amour remplit notre cœur, l'espérance et la guérison élèvent notre esprit, et l'amertume et le chagrin font place à la gratitude et à la patience d'attendre les bénédictions promises. Parfois, nous devons nous éloigner d'une situation malsaine ou nous faire aider par un professionnel. Mais dans tous les cas, la mise en pratique des principes simples de l'Évangile nous permet de surmonter les difficultés de la vie à la manière du Seigneur.

Nous sous-estimons parfois la force que nous recevons d'actes simples, comme prier, jeûner, étudier les Écritures, nous repentir quotidiennement, prendre la Sainte-Cène chaque semaine et adorer régulièrement dans la maison du Seigneur. Mais, quand nous réalisons qu'il n'est pas nécessaire de faire « quelque chose de difficile » et que nous nous concentrons sur la mise en pratique de la doctrine pure et simple, nous commençons à voir que l'Évangile nous « est merveilleusement bénéfique », même dans les situations les plus difficiles. Nous trouvons de la force et de « l'assurance devant Dieu », même au cœur de nos souffrances. M. Russell Ballard nous a souvent rappelé que « c'est dans cette simplicité que [nous trouverons] la paix, la joie et le bonheur ».

La mise en application de la simplicité qui est en Christ nous pousse à donner la priorité aux personnes plutôt qu'aux processus et aux

mari încercări ale noastre.

Dar cum putem implementa în mod concret această simplitate în călătoria noastră de o viață ca ucenici ai lui Hristos? Președintele Nelson ne-a adus aminte să ne concentrăm asupra „[adevărului pur, a doctrinei pure și a revelației pure]” când căutăm să-L urmăm pe Salvator. Faptul de a ne întreba cu regularitate: „Ce ar dori Domnul Isus Hristos să fac?” ne oferă o îndrumare profundă. Faptul de a-I urma exemplul ne oferă o cale sigură prin incertitudine și o mână iubitoare și îndrumătoare pe care să o ținem zi de zi. El este Domnul Păcii și Păstorul cel Bun. El este Mângâietorul și Mântuitorul nostru. El este stânca noastră și refugiul nostru. El este un prieten – prietenul dumneavoastră și prietenul meu! El ne invită pe toți să-L iubim pe Dumnezeu, să ținem poruncile Sale și să ne iubim aproapele.

Când alegem să urmăm exemplul Său și mergem înainte având credință în Hristos, să acceptăm puterea ispășirii Sale și să ne amintim de legămintele noastre, dragostea ne umple inima, speranța și vindecarea ne ridică spiritul, iar amărăciunea și tristețea sunt înlocuite de recunoștință și răbdarea de a aștepta binecuvântările promise. Uneori, poate fi necesar să ne distanțăm de o situație nesănătoasă sau să căutăm ajutorul specialiștilor. Dar, în fiecare caz, punerea în practică a principiilor simple ale Evangheliei ne va ajuta să trecem prin încercările vieții în felul Domnului.

Uneori, subestimăm tăria pe care o primim prin fapte simple, cum ar fi rugăciunea, postul, studiul din scripturi, pocăința zilnică, luarea din împărtășanie în fiecare săptămână și faptul de a preaslăvi cu regularitate în casa Domnului. Dar, când recunoaștem că nu trebuie să facem „un lucru greu” și ne concentrăm asupra punerii în practică a doctrinei pure și simple, începem să vedem cum Evanghelia „funcționează minunat” – pentru noi, chiar și în cele mai grele circumstanțe. Găsim tărie și „încredere înaintea lui Dumnezeu”, chiar și atunci când avem parte de durere. Vârșnicul M. Russell Ballard ne-a amintit de multe ori: „În această simplitate [vom] găsi [pace, bucurie și fericire]”.

Punerea în practică a simplității care este în Hristos ne face să acordăm prioritate oamenilor înaintea procedurilor și prioritate relațiilor eterne

relations éternelles plutôt qu'aux comportements à court terme. Au lieu de nous laisser absorber par l'aspect logistique de notre service, nous nous concentrons sur « les choses qui importent le plus » dans l'œuvre de Dieu pour le salut et l'exaltation. Nous nous libérons pour donner la priorité à ce sur quoi nous pouvons agir, au lieu d'être accablés par ce qui est hors de notre contrôle. Le Seigneur a dit : « C'est pourquoi, ne vous laissez pas de bien faire, car vous posez les fondements d'une grande œuvre. Et c'est des petites choses que sort ce qui est grand. » Quel encouragement puissant à agir avec simplicité et humilité, quelle que soit notre situation.

3. Oma Cziesla

Ma grand-mère, Marta Cziesla, était un merveilleux exemple de personne qui fait « des choses petites et simples » pour que de grandes choses soient réalisées. Nous l'appelions affectueusement Oma Cziesla. Oma a accepté l'Évangile le 30 mai 1926, dans le petit village de Selbongen, en Prusse orientale, avec mon arrière-grand-mère.

Marta Cziesla (à droite) le jour de son baptême.

Elle aimait le Seigneur et son Évangile, et elle était déterminée à respecter les alliances qu'elle avait contractées. En 1930, elle a épousé mon grand-père, qui n'était pas membre de l'Église. À ce moment-là, il est devenu impossible pour Oma d'assister aux réunions de l'Église, car la ferme de mon grand-père était très éloignée de l'assemblée la plus proche. Mais elle s'est concentrée sur ce qu'elle pouvait faire. Oma a continué de prier, de lire les Écritures et de chanter les cantiques de Sion.

Certaines personnes ont peut-être pensé qu'elle n'était plus pratiquante, mais c'était loin d'être le cas. Lorsque ma tante et mon père sont nés, sans détenteur de la prêtrise à la maison, sans réunions de l'Église ni accès aux ordonnances à proximité, elle a de nouveau fait ce qu'elle pouvait et s'est attachée à enseigner à ses enfants « à prier et à marcher en droiture devant le Seigneur ». Elle leur lisait les Écritures, chantait avec eux les cantiques de Sion et, bien sûr, priait avec eux, chaque jour. Une expérience de l'Église appliquée au foyer à 100 %.

En 1945, mon grand-père servait dans l'armée, loin de chez lui. Lorsque l'ennemi s'est

envisagé les comportements pe termen scurt. Ne concentrăm asupra „[lucrurilor] care contează cel mai mult” în lucrarea lui Dumnezeu de salvare și exaltare în loc să ne lăsăm prinși în gestionarea slujirii noastre. Ne eliberăm pentru a acorda prioritate lucrurilor pe care le putem face, în loc să fim împovărați de lucrurile pe care nu le putem face. Domnul ne amintește: „De aceea, nu obosiți de a face bine, deoarece voi puneți temelii unei mari lucrări. Și din lucrurile mici iese ceea ce este mare”. Ce încurajare puternică de a acționa cu simplitate și umilință, indiferent de circumstanțele noastre!

3. Oma Cziesla

Bunica mea Marta Cziesla a fost un exemplu minunat în ceea ce privește faptul de a face „lucruri mici și simple” pentru a înfăptui lucruri mari. Noi îi spuneam cu drag Oma Cziesla. Oma a acceptat Evanghelia în micul sat Selbongen din Prusia de Est, împreună cu străbunica mea, în data de 30 mai 1926.

Marta Cziesla (dreapta) în ziua botezului ei.

Ea îl iubea pe Domnul și Evanghelia Sa și era hotărâtă să țină legămintele pe care le făcuse. În anul 1930, s-a căsătorit cu bunicul meu, care nu era membru al Bisericii. În acel moment, a devenit imposibil pentru Oma să participe la adunările Bisericii, deoarece ferma bunicului meu era departe de cea mai apropiată congregație. Dar ea s-a concentrat pe ceea ce putea face. Oma a continuat să se roage, să citească din scripturi și să cânte cântecele Sionului.

Este posibil ca unii oameni să fi crezut că nu mai era activă în credința ei, dar acest lucru era departe de a fi adevărat. Când s-au născut mătușa mea și tatăl meu, fără a avea preoția acasă și fără adunări ale Bisericii sau acces la rânduieli în apropiere, ea a făcut din nou ce a putut și s-a concentrat asupra faptului de a-i învăța pe copiii ei „să se roage și să umble în dreptate înaintea Domnului”. Ea le-a citit din scripturi, a cântat împreună cu ei cântecele Sionului și, desigur, s-a rugat cu ei – în fiecare zi. O experiență a Bisericii concentrată în proporție de 100% asupra căminului.

În anul 1945, bunicul meu lupta în război departe de casă. Când dușmanii s-au apropiat de

approché de leur ferme, Oma a pris ses deux enfants et a quitté leur foyer bien-aimé pour chercher refuge dans un endroit plus sûr. Après un voyage difficile et dangereux, ils ont finalement trouvé refuge dans le nord de l'Allemagne, en mai 1945. Ils n'avaient plus rien, à l'exception des vêtements qu'ils portaient. Mais Oma a continué de faire ce qu'elle était capable de faire : elle priait avec ses enfants, tous les jours. Elle chantait avec eux les cantiques de Sion, qu'elle connaissait par cœur, tous les jours.

La vie était extrêmement difficile et, pendant de nombreuses années, leur principal souci était de pouvoir se nourrir. Puis, en 1955, mon père, alors âgé de 17 ans, est entré dans une école professionnelle dans la ville de Rendsburg. En passant devant un bâtiment, il a vu une petite pancarte à l'extérieur qui disait : « Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage » — « L'Église de Jésus-Christ des Saints des Derniers Jours ». Il s'est dit : « C'est intéressant, c'est l'Église de maman. » Alors, en rentrant chez lui, il a dit à Oma qu'il avait trouvé son Église.

Vous pouvez imaginer ce qu'elle a dû ressentir après presque vingt-cinq ans sans contact avec l'Église. Elle était déterminée à y assister le dimanche suivant et a convaincu mon père de l'accompagner. Rendsburg se trouvait à plus de 30 kilomètres du petit village où ils vivaient. Mais Oma n'allait pas laisser cela l'empêcher d'aller à l'église. Le dimanche suivant, elle est montée sur son vélo avec mon père, et ils sont allés à l'église.

Lorsque la réunion de Sainte-Cène a commencé, mon père s'est assis au dernier rang, espérant que cela se terminerait rapidement. C'était l'Église d'Oma, pas la sienne. Ce qu'il voyait n'était pas très encourageant : une assemblée constituée de quelques femmes âgées et de deux jeunes missionnaires qui dirigeaient toute la réunion. Mais ils ont commencé à chanter et ils ont chanté les cantiques de Sion que mon père avait entendus depuis tout petit : « Venez, venez, sans craindre le devoir », « Ô mon Père », « Au grand prophète ». En entendant ce petit groupe chanter les cantiques de Sion qu'il connaissait depuis son enfance, son cœur a été touché, et il a su immédiatement et sans l'ombre d'un doute que l'Église était vraie.

La première réunion de Sainte-Cène à laquelle ma grand-mère a assisté après vingt-cinq ans est aussi celle où mon père a reçu une con-

ferma lor, Oma și-a luat cei doi copii mici și și-a lăsat ferma iubită în urmă pentru a căuta refugiu într-un loc mai sigur. După o călătorie dificilă, în care viața le-a fost pusă în pericol, ei și-au găsit în cele din urmă refugiul în luna mai a anului 1945 în nordul Germaniei. Nu mai aveau nimic în afară de hainele de pe ei. Dar Oma a continuat ceea ce a putut să facă: s-a rugat cu copiii ei – în fiecare zi. Ea a cântat cu ei cântecele Sionului pe care le memorase – în fiecare zi.

Viața a fost extrem de grea și, timp de mulți ani, s-a concentrat doar asupra faptului de a se asigura că aveau mâncare pe masă. Dar în anul 1955, tatăl meu, pe atunci în vârstă de 17 ani, mergea la școala de meserii din orașul Rendsburg. A trecut pe lângă o clădire și a văzut un mic semn pe exterior pe care scria „Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage” – „Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă”. El s-a gândit: „Foarte interesant; aceasta este biserica mamei”. Astfel, când s-a întors acasă, i-a spus lui Oma că găsisse biserica ei.

Vă puteți imagina cum s-a simțit după aproape 25 de ani în care nu a avut niciun contact cu Biserica. Ea era hotărâtă să meargă duminica următoare și l-a convins pe tatăl meu să o însoțească. Rendsburg se afla la mai bine de 32 de kilometri (20 de mile) distanță de micul sat în care locuiau. Dar acest lucru nu avea să o împiedice pe Oma să meargă la biserică. Duminica următoare, s-a urcat pe bicicletă împreună cu tatăl meu și au mers la biserică.

Când a început adunarea de împărtășanie, tata s-a așezat pe ultimul rând, sperând ca totul să se termine repede. Aceasta era biserica lui Oma, nu a lui. Ceea ce a văzut el nu a fost foarte încurajator: erau prezente doar câteva femei în vârstă și doi tineri misionari care conduceau efectiv toată adunarea. Dar, apoi, au început să cânte și au cântat cântecele Sionului pe care tatăl meu le ascultase de când era mic: „Veniți voi sfinți”, „Tatăl Meu”, „Laudă profetului”. Faptul că a auzit această mică turmă cântând cântecele Sionului pe care le știa din copilărie i-a străpuns inima și a știut imediat și fără nicio îndoială că Biserica este adevărată.

Prima adunare de împărtășanie la care a participat bunica mea după 25 de ani a fost adunarea în care tatăl meu a primit o confirmare personală

firmation personnelle de la véracité de l'Évangile rétabli de Jésus-Christ. Il s'est fait baptiser trois semaines plus tard, le 25 septembre 1955, avec mon grand-père et ma tante.

Plus de soixante-dix ans se sont écoulés depuis cette petite réunion de Sainte-Cène à Rendsburg. Je pense souvent à Oma, à ce qu'elle devait ressentir pendant ces nuits solitaires, faisant les petites choses simples qu'elle pouvait faire, comme prier, lire et chanter. Alors que je me tiens ici aujourd'hui à la conférence générale et que je parle de ma grand-mère, mon cœur est rempli d'humilité et de gratitude pour sa détermination à respecter ses alliances et à faire confiance au Seigneur malgré ses épreuves. Je suis touché, non seulement par son exemple, mais aussi par celui de merveilleux saints dans le monde qui, dans leurs situations personnelles difficiles, se concentrent sur la simplicité en Christ, voyant peut-être peu de changement maintenant, mais ayant confiance que de grandes choses arriveront un jour futur.

4. Les choses petites et simples

J'ai appris, par expérience personnelle, que les choses petites et simples de l'Évangile, et le fait de nous concentrer fidèlement sur le Christ nous conduisent à la vraie joie, permettent à de puissants miracles de se réaliser et nous donnent la confiance que toutes les bénédictions promises s'accompliront. C'est aussi vrai pour vous que pour moi. Comme l'a dit Jeffrey R. Holland : « Certaines bénédictions se manifestent rapidement, d'autres tardivement, certaines uniquement aux cieux, mais pour ceux qui embrassent l'Évangile de Jésus Christ, elles se manifestent. » J'en témoigne au nom de Jésus-Christ. Amen.

despre veridicitatea Evangheliei restaurate a lui Isus Hristos. El a fost botezat trei săptămâni mai târziu, în data de 25 septembrie 1955, împreună cu bunicul și mătușa mea.

Au trecut mai bine de 70 de ani de la acea mică adunare de împărtășanie din Rendsburg. Mă gândesc adesea la Oma, la cum s-a simțit în acele nopți de singurătate, făcând lucrurile mici și simple pe care putea să le facă, cum ar fi să se roage, să citească și să cânte. În timp ce stau astăzi aici, în cadrul conferinței generale, și vorbesc despre Oma, hotărârea ei de a-și ține legămintele și de a se încrede în Domnul în pofida greutăților ei, îmi umple inima cu umilință și recunoștință – nu doar pentru ea, ci și pentru atât de mulți dintre sfinții noștri minunați din întreaga lume, care se concentrează asupra simplității în Hristos în circumstanțele lor grele, poate văzând puține schimbări acum, dar având încredere că lucruri mărețe se vor întâmpla într-o zi, în viitor.

4. Lucruri mici și simple

Am învățat din proprie experiență că lucrurile mici și simple ale Evangheliei și faptul de a ne concentra cu credință asupra lui Hristos ne duc către adevărata bucurie, înfăptuiesc miracole foarte mari și ne dau încrederea că toate binecuvântările promise se vor împlini. Acest lucru este adevărat atât pentru dumneavoastră, cât și pentru mine. Vârstnicul Jeffrey R. Holland a spus: „Unele binecuvântări vin repede, altele târziu și unele nu vin decât în cer; dar, la cei care acceptă Evanghelia lui Isus Hristos, ele vin”. Despre aceasta, depun mărturie în numele lui Isus Hristos, amin.